

Socialdemokratiet kan derfor støtte fremsættelsen og vedtagelsen af dette lovforslag, og jeg skal sluttelig sige, at vi er meget villige til at diskutere en samlet tandsundhedspolitik her i Folketinget og med de implicerede interesseorganisationer.

Ester Larsen (V):

Sjældent har jeg været så enig med en socialdemokratisk ordfører, som tilfældet er i denne sag, så jeg vil derfor alene indskrænke mig til at glæde mig over, at vi i dag kan behandle dette lovforslag, glæde mig over, at der nu bliver givet lejlighed og anledning til ikke alene autorisation, men også til, at tandplejere kan starte selvstændig virksomhed. De, der måtte have mod herpå, har nu fået fjernet de hindringer, der lå i vejen for det.

Men også for borgerne repræsenterer forslaget en forbedring. Borgerne får hermed en ekstra valgmulighed inden for det serviceområde, som dækkes af tandplejernes virkefelt. Forbrugernes sikkerhed og tryghed tilsikres af, at det offentlige garanterer for de uddannelsesmæssige kvalifikationer inden for det virksomhedsområde, som Sundhedsstyrelsen udstikker og afgrænser.

Formålet med oprettelsen af tandplejeuddannelsen i sin tid var bl.a. gennem en kort, videregående uddannelse at sikre, at en ny faggruppe kvalificeret kunne beskæftige sig med sundhedsfremmende, sygdomsforebyggende og terapeutiske opgaver.

Allerede for otte år siden gav Sundhedsstyrelsen tilladelse til, at tandplejere kunne stå alene på klinikken. Springet til selvstændigt virke er således ikke stort, især ikke når det sker på baggrund af en udvidelse af tandplejernes uddannelse.

Venstre kan varmt anbefale lovforslaget.

Henriette Kjær (KF):

Dette lovforslag skal give tandplejerne ret til at udøve selvstændig virksomhed og dermed udgøre et supplement til den traditionelle tandlægebehandling.

Tandplejerne fik allerede for otte år siden ret til at stå alene på tandlægeklinikkerne, når blot en ansvarshavende tandlæge kunne nås pr. telefon. Det har ikke skabt nogen problemer, men fungerer ganske udmærket.

I og med at tandplejerne opnår autorisation, forlænges deres uddannelse med et halvt år, hvilket svarer til 590 ekstra timer. Det finder jeg

både betryggende og nødvendigt, hvis tandplejerne skal kunne arbejde selvstændigt på en klinik. Men når der i lovforslaget står, at en forlængelse af tandplejernes uddannelse ikke vil få statslige eller kommunaløkonomiske konsekvenser, mener jeg, der er tale om en kraftig overfortolkning.

Godt nok har Undervisningsministeriet meddelt, at de inden for deres egne budgetrammer vil kunne afholde de udgifter, der er forbundet med nævnte forlængelse, men det er altså penge ud af kassen. Og det kan godt være, at der er penge til lige præcis det her, men på længere sigt må det betyde, at man skal gå ud og bede om penge til et eller andet område. Ellers er der da tale om en overbudgettering i Undervisningsministeriet. Vi ønsker derfor nogle økonomiske beregninger, når sagen overgår til udvalgsbehandling.

Når man giver en autorisation og dermed giver en bestemt behandlergruppe lov til at nedsætte sig selvstændigt, vil kravet om, at der ydes tilskud fra sygesikringen, også typisk melde sig, så selv om dette lovforslag lægger op til 100 pct.s brugerbetaling, er det realistisk at forvente et senere pres for at få del i de offentlige tilskud.

Det er fuldt ud forståeligt og i nogle tilfælde også berettiget, men det betyder, at vi ikke bare med rund hånd skal uddele autorisationer, da det på længere sigt vil få betydelige økonomiske konsekvenser, og disse konsekvenser skal vi være bekendt med, inden vi giver autorisationen.

Den arbejdsgruppe, der blev nedsat i 1991, blev, så vidt jeg kan forstå det, nedsat, fordi det viste sig vanskeligt for de uddannede tandplejere at finde beskæftigelse. Det er også denne arbejdsgruppe, der er kommet med forslag til den fremtidige organisation af tandplejere, herunder den model 4, som vi nu er ved at vedtage med dette lovforslag.

Jeg er af den opfattelse, at man ikke skal give tandplejerne autorisation, fordi man skal have løst et beskæftigelsesproblem. Skal vi give tandplejerne autorisation, skal det være, fordi det er en dygtig faggruppe, der kan tilbyde en behandlingsform, som vi har behov for.

Jeg håber, sundhedsministeren kan bekræfte, at man ikke fremsætter lovforslaget for at løse et beskæftigelsesproblem, men for at forbedre det forebyggende arbejde inden for tandplejen.

Jeg har absolut stor respekt for tandplejernes arbejde, og jeg mener, de kan bidrage positivt til